

Στην ψυχή της ανθρωπότητας, τη γυναίκα που σήμερα γιορτάζει!

"Αλλά... ΠΗΓΑΖΕΙ ΤΑ ΚΡΕΙΤΤΩ"

«Άλλά και διά γυναικός πηγάζει τά κρείττω»

Κασσιανή

Κι από τη γένεση, πιο πριν, του κόσμου όλου, ζούσες`
στου νοητού ορίζοντα τη σκέψη, μες στο νου
πού 'ταν σαν βάλαμου ευωδιά, στο χρώμα τ' ουρανού
και μέσα της περιέκλειε σαν σπέρμα ό,τι ανθούσες
την ομορφιά τρυγούσες φωτός αληθινού.

Κι εγένετο η γένεση, και γίναν όλα πράξη
κι από ιδέα έγινες πνοή δημιουργού
την άνοιξη κυοφορείς, το φως του πλαστουργού
στην παγωνιά τη θαλπωρή, στο γρέζι το μετάξι
αγάπη έχεις σταλάξει, με χάρη μουσουργού.

Τ' ανθρώπου κόρη κι αδερφή και τ' ουρανού το μάννα
η θήλεια Αρχή του Σύμπαντος και δάκρυ του Σταυρού
είσαι το χάδι τ' απαλό στην μπόρα του ισχυρού
καντήλι μες στην οίμωγή και στην χαρά καμπάνα
απλώνεις τον παιάνα του νου του ιερού.

Μέσα στα σπλάχνα σου χωρεί ο Πάναρχος ο Λόγος
που μόνο εσύ κυοφορείς ω, λίκνο της στοργής
κι είναι σαν εξιλέωση μιας πράξης, μιας πληγής
που ήτανε για σένανε κάποτε ο μέγας ψόγος
μα τώρα, δες, ευλόγως, σ' έχουν αστέρι αυγής.

Κι είν' η ζωή σου Γολγοθάς στις μάνας τ' ανηφόρι
που μόνη σου το διάλεξες, ζωής αυτοσκοπό,
για το βλαστό που ανάστησες το φτιάχνεις χαρωπό
κι όλα τα δίνεις με στοργή, στις γης τ' αγριοβόρι
μ' αγάπη a riori βαδίζεις στον σκοπό.

Της ομορφιάς βασίλισσα, τον έρωτα βλασταίνεις
κόλαση και παράδεισο στου πάθους το κλωνί
πεθαίνεις κάθε άνθρωπο, με πόθο και ηδονή
στον άλλο κόσμο τότε πας, μα εσύ τον ανασταίνεις
απ' το ναδίρ διαβαίνεις, μες στο ζενίθ θρονί!

Η λευτεριά με σένανε παίρνει ορθή πορεία·
ντύθηκαν με τη χάρη σου του κόσμου τα ιερά,
κάθε ιδέα υψηλή και όλα τα λαμπρά,
όπως εξάλλου η ισότητα και η δημοκρατία,
του ανθρωπισμού η εστία, άνθη ευωδερά.

Ιωάννης Παναγάκος (1/4/2020)